

Městský soud v Praze

Slezská 9

120 00 Praha 2

DATOVOU SCHRÁNKOU

V Praze dne 26. 02. 2020

Žalobce: **Výbor nezávislého ICT průmyslu, z.s.**, IČ: 047 31 123,
se sídlem: Vrátkov 116, 282 01 Vrátkov

zast.: JUDr. Jiřím Matznerem, Ph.D., LL.M., advokátem
se sídlem: Anny Letenské 34/7, 120 00 Praha 2

JUDr. Jiří Matzner
advokát
Anny Letenské 34/7, Praha 2

Žalovaný: **Ministerstvo kultury České republiky**, IČ: 00023671
Se sídlem: Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1

**Žaloba proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 20. 12. 2019, č.j.: MK
77735/2019 OLP**

Soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč bude uhrazen na vyzvu soudu.

Přílohy: *plná moc*
osvědčení o registraci DPH
dále dle textu

I.

Žalobci bylo dne 27. 12. 2019 doručeno rozhodnutí ministra kultury pana PhDr. Lubomíra Zaorálka ze dne 20. 12. 2019, č.j.: MK 77735/2019 OLP (dále jen „napadené rozhodnutí“) kterým bylo rozhodnuto, že:

1. rozklad žalobce ze dne 24. 4. 2019 proti rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 26417/2019 OAP, sp. zn. MK-S 10645/2018 OAP ze dne 5. 4. 2019 se zamítá, a
2. rozkladem napadené rozhodnutí se potvrzuje.

Vzhledem ke skutečnosti, že proti napadenému rozhodnutí není možný opravný prostředek a s ohledem na to, že se žalobce neztotožňuje se závěry žalovaného a je přesvědčen, že byl napadeným rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, když žalovaný dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a následně i nesprávným právním závěrům, podává žalobce v souladu s ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního tuto žalobu v zákonem stanovené lhůtě.

*Příloha: rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. MK 26417/2019 OAP
rozhodnutí ministra kultury č.j. MK 77735/2019 OLP
rozklad žalobce ze dne 24. 4. 2019*

II.

Rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 5. 4. 2019, č.j.: MK 26417/2019 OAP, sp. zn. MK-S 10645/2018 OAP (dále jen „rozhodnutí o žádosti“) bylo rozhodnuto o žádosti kolektivního správce INTERGRAM, nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově obrazových záznamů, z.s., se sídlem Klimentská 1207/10, Nové Město, 110 00 Praha, IČO 00537772 o vydání předchozího souhlasu Ministerstva kultury se zvýšením sazeb odměn pro rok 2019 oproti jejich předchozí výši o více než míru inflace tak, že:

1. Ministerstvo kultury podle § 98f odst. 2 autorského zákona vydává předchozí souhlas se zvýšením sazeb odměn:

A – Hudba jako kulisa (vyjma sazeb obsahujících základní zvukově obrazové zařízení v pásmu obcí s počtem obyvatel nad 80 000),

A1 – Taxislužba, služební vozy a další,

A2 – Vozidla autopůjčoven,

C1 – Fitness sektor (zóna 2),

F – Kina a divadla (hudba před a po představení),

I – Obřady,

M – Hotelové pokoje,

Uvedených v návrhu Sazebníku odměn INTERGRAM 2019 pro veřejné produkce,

A dále

Sazba 3 – Přenos vysílání,

Sazba 8 – Videopůjčovny,

Uvedených v návrhu Sazebníku odměn INTERGRAM 2019 pro vysílání a jiné užití,

O více než míru inflace za rok 2018, přičemž sazby pro rok 2019 jsou oproti jejich předchozí výši (tj. oproti sazbách pro rok 2017) zvýšeny o míru inflace za rok 2017 (tj. 2,5 %) a míru inflace za rok 2018 (tj. 2,1 %).

2. Ministerstvo kultury podle § 98f odst. 2 autorského zákona vydává předchozí souhlas se zvýšením sazeb odměn:

A – Hudba jako kulisa (jen sazby obsahující základní zvukově obrazové zařízení v pásmu obcí s počtem obyvatel nad 80 000), uvedené v návrhu Sazebníku odměn INTERGRAM 2019 pro veřejné produkce – tj. se zvýšením o 6,69 % pro rok 2019 oproti jejich předchozí výši (tj. oproti sazbám pro rok 2017)

A dále

Sazby 1 – Rozhlasové vysílání – segment b) internetová rádia uvedené v návrhu Sazebníku odměn INTERGRAM 2019 pro vysílání a jiné užití, pro rok 2019 oproti jejich předchozí výši (tj. oproti sazbám pro rok 2017).

3. Ministerstvo kultury ve smyslu § 98f odst. 2 autorského zákona nevydává předchozí souhlas se zvýšením sazeb odměn pro rok 2019 oproti jejich předchozí výši (tj. oproti sazbám pro rok 2017):

N – Divadelní představení, uvedených v návrhu Sazebníku odměn INTERGRAM 2019 pro veřejné produkce a

Sazby 2 – Televizní vysílání, uvedených v návrhu Sazebníku odměn INTERGRAM 2019 pro vysílání a jiné užití.

4. Správní řízení vedené Ministerstvem kultury podle § 67 a násl. Zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 98f odst. 2 autorského zákona o žádosti o vydání předchozího souhlasu Ministerstvem kultury se zvýšením sazeb odměn:

A3 – Prostředky veřejné dopravy,

G1 – Konference, školení,

T – Telefonní ústředny,

C – Diskotéky,

C1 – Fitness sektor (zóna 1),

C2 – Hudba jako nedílná součást produkce – cirkusy, festivaly,

D – Veřejná prostranství – reklamní vozy, reklamní akce, trhy,

D1 – Veřejná prostranství – obecní rozhlas,

E – Poutě, slavnosti,

G – Veletrhy, výstavy,

J – Sport,

J1 – Vleky,

M1 – Hotelové pokoje v lázeňských zařízeních,

Uvedených v návrhu Sazebníku odměn INTERGRAM 2019 pro veřejné produkce

a

Sazba 5 – Individuální užití, uvedenou v návrhu Sazebníku odměn INTERGRAM 2019 pro vysílání a jiné užití,

se podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavuje.

Žalobce se se závěry uvedenými v předmětném rozhodnutí neztotožnil a dne 24. 4. 2019 podal proti rozhodnutí rozklad, který byl napadeným rozhodnutím ministra kultury zamítnut.

III.

Rozklad žalobce, který byl podán proti rozhodnutí o žádosti, mířil jednak proti obecnému odůvodnění rozhodnutí o žádosti, ale zejména pak do výroku I. a IV., neboť především těmito výroky byl žalobce dotčen na svých právech.

Vzhledem ke skutečnosti, že rozhodnutí o žádosti bylo napadeným rozhodnutím ministra kultury potvrzeno, bylo tedy napadeným rozhodnutím aprobováno zvýšení sazby odměn kolektivního správce INTERGRAM pro rok 2019 o více než míru inflace za rok 2018 nad výši inflace, konkrétně pro Sazbu 3 – Přenos vysílání, jež se žalobce přímo dotýká.

Stejně tak v případě výroku IV. rozhodnutí o žádosti, kterým došlo k zastavení správního řízení o vydání předchozího souhlasu se zvýšením Sazby 5 – Individuální užití, uvedené v návrhu Sazebníku odměn INTERGRAM 2019 pro vysílání a jiné užití o více než míru inflace za rok 2018, tedy i v případě této sazby může kolektivní správce INTERGRAM odměnu navýšit, a to navíc bez nutnosti souhlasu ministerstva kultury.

Žalobce se domnívá, že i pokud pomine samotnou nepřehlednost napadeného rozhodnutí, jehož odůvodnění není jakkoliv členěno a omezuje se na opakování stále stejných argumentů, je napadené rozhodnutí především nepřezkoumatelné pro svou vnitřní rozpornost. Současně se napadené rozhodnutí pouze spokojuje s tvrzeními uvedenými v rozhodnutí o žádosti, aniž by je jakkoli kriticky hodnotilo.

IV.

V daném případě jde o to, že správní orgán zcela pomínil probíhající proces sjednávání a určování sazeb odměn za užití předmětů ochrany, jak je upraven v ust. § 98f autorského zákona. Kolektivní správce INTERGRAM vydal ve smyslu ust. § 98f odst. 1 sazebník odměn.

Žalobce uplatnil postupem podle § 98f odst. 1 autorského zákona vůči návrhu sazebníku kolektivního správce INTERGRAM pro rok 2019 dne 14. 9. 2018 námitky.

Ani poté, co došlo k vypořádání uplatněných námitek, nebyla nalezena shoda na výši sazeb autorských odměn. Proto byla zahájena mediace, která měla přispět ke shodě na výši sazeb odměn za užití předmětů ochrany. Nicméně ani v průběhu mediace se nepodařilo nalézt shodu na výši odměn.

Hlavním důvodem bylo to, že návrh nových sazeb byl neodůvodněný a nikterak nezohledňoval zákonné parametry pro stanovení výše odměn upravené v ust. § 98e autorského zákona. Ze strany kolektivního správce byly tyto sazby stanoveny arbitrárně, bez hlubších úvah a důvodů, proč to musí být zrovna tato konkrétní částka. Odůvodnění sazeb tak lze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Příloha: námítky žalobce proti návrhu sazebníku kolektivního správce INTERGRAM pro rok 2019

Proces stanovení sazeb odměn má následně další fázi. Podle ust. § 98f odst. 3 autorského zákona je po ukončení neúspěšné mediace možné obrátit se na soud se žalobou o určení sazeb odměn. Tato fáze zákonného procesu stanovení odměn doposud nenastala.

Je tedy evidentní, že autorský zákon stanoví přesná procesní pravidla, jak dospět **k výši odměn za užití spravovaných práv**. Tento proces však nebyl realizován a doposud tedy nedošlo ke stanovení výše sazeb odměn. **Pokud ale nedošlo ke stanovení výše sazeb, není možné rozhodnout o jejich zvýšení, protože není zřejmé, z jakého základu by se měly sazby zvyšovat. Není-li známa výše sazeb, nelze ani ekonomicky odůvodnit nutnost jejího dalšího zvýšení, zejména pokud se jedná o zvýšení vyšší, než je míra inflace (jak tomu bylo v tomto případě).**

Správní orgán tedy v daném případě nevyčkal na to, až bude zřejmá skutečná výše sazeb odměn. Ta v daném případě nemůže vycházet pouze ze sazebníku, protože doposud nebyl skončen zákonný postup jejího stanovení. **V tom lze spatřovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, která současně zasahuje do práv žalobce a subjektů, které žalobce sdružuje.**

Již v podaných námítkách žalobce namítal, že daný sazebník neodpovídá požadavku § 98e autorského zákona, který v odst. 2 stanoví, že: „*Sazby odměn stanovené sazebníkem musí vycházet z objektivních a nediskriminačních kritérií a být ve vztahu k těmto kritériím přiměřené.*“ Sazebník zveřejněný kolektivním správcem INTERGRAM pro rok 2019 však tomuto zákonnému ustanovení neodpovídá, a to ani zčásti, když dle názoru žalobce jednoznačně diskriminuje provozovatele přenosu vysílání. K diskriminaci ze strany kolektivního správce INTERGRAM dochází jednak tím, že INTERGRAM dlouhodobě

nevybírání autorskou odměnu od provozovatelů převzatého vysílání prostřednictvím družice, čímž jsou provozovatelé převzatého vysílání prostřednictvím kabelu/ IPTV jednoznačně znevýhodněni na trhu a kolektivní správce INTERGRAM tak jednostranně ovlivňuje podmínky soutěže a porušuje tak zásadu rovnosti hospodářské soutěže.

Zároveň kritéria, na kterých je zvýšení sazeb založeno, diskriminují žalobce ve vztahu ke kolektivnímu správci, resp. nositelům jím spravovaných práv, neboť z povahy věci oboustranný právní vztah, který má být založen na tržních principech, kolektivní správce INTERGRAM deformuje jednostranně v neprospěch uživatelů (provozovatelů přenosu vysílání).

Současně daný sazebník není k uvedeným kritériím ani přiměřený. Kolektivní správce INTERGRAM se v odůvodnění daného sazebníku vůbec nezabývá posouzením, proč se domnívá, že je tento sazebník objektivní a nediskriminační.

Dle ust. § 98e odst. 3 autorského zákona je při stanovení sazeb odměn třeba přihlídnout také k účelu, způsobu, rozsahu a okolnostem užití předmětu ochrany, dále pak zejména k tomu, zda k užití předmětu ochrany dochází při výkonu podnikání nebo jiné výdělečné činnosti, k přímému nebo nepřímému hospodářskému nebo obchodnímu prospěchu, který uživatel získá z užití nebo v souvislosti s užitím předmětu ochrany, k charakteru a specifikům místa nebo oblasti, ve které dochází k užití předmětu ochrany, k počtu nositelů práv, pro které kolektivní správce vykonává kolektivní správu, včetně počtu nositelů práv, pro které tak činí na základě smluv podle § 97g odst. 1 písm. a), k počtu osob, kterým bylo dílo sděleno způsobem podle § 19 a k hospodářské hodnotě služeb poskytovaných kolektivním správcem.

Uvedenými kritérii se však kolektivní správce INTERGRAM v návrhu sazebníku pro rok 2019 vůbec neřídil. Navíc způsob zohlednění všech těchto kritérií nebyl kolektivním správcem INTERGRAM ani sdělen, čímž došlo k porušení ustanovení § 98 odst. 2 autorského zákona.

Jak z obsahu předloženého sazebníku, tak ani z jeho odůvodnění nelze zjistit, jakými kritérii se kolektivní správce INTERGRAM při stanovení návrhu sazebníku odměn řídil a zejména to, jak se vypořádal s kritérii uvedenými v zákoně, takové posouzení v návrhu zcela absentuje. Žalobce je toho názoru, že návrh sazebníku pro rok 2019, které znamená výrazné navýšení cen není vůbec možné posoudit. Už z toho důvodu se žalobce domnívá, že souhlas se zvýšením sazby odměn neměl být ze strany ministerstva kultury udělen.

Odůvodnění sazebníku neobsahovalo žádné porovnání ani ekonomické ukazatele, které by podporovaly stanovení výše poplatků a zejména pak údajnou potřebu navýšení sazeb odměny. V odůvodnění zcela absentuje posouzení efektivity správy kolektivního správce INTERGRAM, rozdělení a zohlednění přenosu vysílání nechráněných děl a skutečné porovnání se srovnatelnými ekonomickými ukazateli v rámci okolních zemí Evropské unie. Do tvorby cen by dle názoru žalobce měly být promítnuty náklady, výše odměn a efektivita činnosti každého subjektu, včetně kolektivního správce. Vzhledem ke skutečnosti, že tyto údaje nejsou v odůvodnění sazebníku zahrnuty, výše sazeb odměn nemůže být řádně posouzena a souhlas neměl být udělen.

Jak žalovaný vyslovuje i ve svém vyjádření k žalobě žalobce FTV Prima, s. r. o., o níž je vedeno řízení před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 17 A 17/2019, a to na straně sedmé daného vyjádření: „Ministerstvu přísluší posuzovat, resp. přihlížet při posuzování navrhovaného zvýšení/nárůstu sazeb odměn ke kritériím uvedeným v § 98e odst. 3 autorského zákona.“ To odpovídá i argumentaci účastníků řízení v dosavadním správním řízení. Tuto povinnost nicméně žalovaný ve správním řízení v prvním stupni nenaplnil a v řízení o podaných rozkladech ani po výtce účastníků řízení nereflektoval.

Správní orgán byl v proběhnuvším řízení podle ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu povinen opatřit podklady pro rozhodnutí ve věci samé, mezi kterými ve smyslu autorského zákona musí být zahrnuty i podklady pro posouzení povinných podmínek vyslovení předchozího souhlasu dle ustanovení § 98f odst. 2 autorského zákona a jak je uvedeno v předchozím odstavci a vyplývá ze smyslu právní úpravy i podklady pro posouzení dodržení podmínek § 98e odst. 3 autorského zákona. S těmito podklady musí ministerstvo jako správní orgán ve smyslu § 36 odst. 2 správního řádu seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k takovým podkladům vyjádřit. Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu je žalovaný povinen podklady uvést a vypořádat se s vyjádřeními účastníků k nim. Tyto podklady do dnešního dne nebyly žalovaným opatřeny, nebyly učiněny součástí správního spisu a účastníkům nebyly poskytnuty k vyjádření. Správní orgán tak nesplnil své povinnosti dle ustanovení § 50 odst. 2, § 36 odst. 2 a 68 odst. 3 správního řádu. Při absenci těchto významných podkladů je nutné na jeho rozhodnutí v prvním stupni nahlížet jako na projev svévole při výkonu veřejné moci. Ačkoliv tuto skutečnost namítali účastníci řízení v uplatněných rozkladech, napadené rozhodnutí v druhém stupni popsaný nezákonný stav aprobovalo, čímž samo nabylo aspekty svévole a nezákonnosti.

Dle názoru žalobce jsou sazby odměn obsažené v sazebníku nepřiměřeně vysoké, neboť nezohledňují ekonomickou realitu na relevantním trhu předmětů ochrany, zejména

nezohledňují skutečnost, že od roku 2012 došlo u některých uživatelů až ke zdvojnásobení počtu přípojek, za které poskytovatelé převzatého vysílání odvádějí poplatky kolektivním správcům. Současně ze strany kolektivního správce nedochází k zohlednění technických a dalších investic provozovatelů převzatého vysílání, ani k zohlednění snižující se ziskovosti převzatého vysílání s ohledem na růst nákladů, neboť obecně je zde tendence výrazného snižování cen, za něž je domácnostem poskytován přístup k placenému televiznímu příjmu, a naopak vývoj sazeb odměn kolektivních správců má tendenci rostoucí, kdy od roku 2012 došlo ke zvýšení sazby za přípojku o téměř 43 %, což zcela jistě neodpovídá navýšení pouze o inflaci.

Dalším podstatným bodem, který dle žalobce vede k tomu, že souhlas ministerstva kultury neměl být vydán, je skutečnost, že sazby odměn uvedené v sazebníku operují s naprostou netransparentností kolektivního správce ohledně jím spravovaného repertoáru, tedy předmětů ochrany. Není možné posuzovat, zda jsou sazby odměn objektivní bez toho, aby bylo postaveno na jisto, k jakým dílům a jiným předmětům ochrany kolektivní správce INTERGRAM vykonává správu příslušných majetkových práv. Vzhledem ke skutečnosti, že kolektivní správce INTERGRAM nikde neuvádí svůj repertoár děl, není vůbec zřejmé, za co má žalobce vlastně platit, tím spíše už není zřejmé, proč má nyní platit daleko vyšší odměny než v letech předchozích. Výše uvedené způsobuje, že důvody zvýšení sazeb odměn a vyslovení souhlasu ministerstva kultury s tímto zvýšením, je zcela nepřezkoumatelné.

V.

Jak ministerstvo kultury v rozhodnutí o žádosti, tak sám ministr kultury se v napadeném rozhodnutí odkazuje na dohodu o sazbách odměn pro roky 2008-2014, ve které bylo ujednáno i navyšování odměn pro roky následující o inflaci, a to až do roku 2018. Rozhodnutí o žádosti uvádí, že jako referenční sazebník, dle kterého je posuzováno zvýšení odměny pro rok 2019, posuzuje sazebník z roku 2017 jako poslední platný, neboť pro rok 2018 měl již kolektivní správce INTERGRAM postupovat dle novelizovaného znění autorského zákona, tedy postupem dle § 98f autorského zákona, čemuž se však nestalo, proto je sazebník pro rok 2018 považován za neplatný.

Žalobce je však toho názoru, že novela autorského zákona č. 102/2017 Sb. podstatně změnila způsob stanovení sazeb odměn ze strany kolektivních správců. Před novelou byla tvorba a

stanovení výše sazebníků za užití předmětů ochrany souvisejících s právem autorským ponecháno pouze na kolektivním správci. Návrh sazebníku byl kolektivním správcem předložen pouze jednou, a to v řízení o udělení oprávnění k výkonu kolektivního správce. Po udělení tohoto oprávnění posupoval kolektivní správce tak, že byl pouze povinen vyžádat si stanoviska právnických osob sdružujících příslušné uživatele předmětů ochrany. Pokud na výši odměn stanovenou kolektivním správcem nebylo ze strany uživatelů autorských děl přistoupeno, nebyla příslušná smlouva mezi ním a kolektivním správcem o užití autorského díla uzavřena a v takovém případě nemohla být ani autorská díla ze strany uživatele využívána. Lze tedy uzavřít, že při stanovení sazby odměn za právní úpravy účinné do 19. 4. 2017 mohl kolektivní správce postupovat zcela svévolně a uživatelům autorských děl nezbylo nic jiného, než na zcela jednostranně určené sazby odměn přistoupit.

Vzhledem k režimu povinné kolektivní správy a současně monopolu kolektivních správců, jenž byl v autorském zákoně před novelou č. 102/2017 Sb., měl kolektivní správce INTERGRAM v době sjednávání dohod na období let 2009 – 2014 jednoznačně dominantní postavení.

Podle ustanovení § 10 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), dominantní postavení na trhu má soutěžitel nebo společně více soutěžitelů (společná dominance), kterým jejich tržní síla umožňuje chovat se ve značné míře nezávisle na jiných soutěžitelích nebo spotřebitelích. Podle ustanovení § 11 zákona o ochraně hospodářské soutěže zneužívání dominantního postavení na újmu jiných soutěžitelů nebo spotřebitelů je zakázáno. Zneužitím dominantního postavení je zejména přímé nebo nepřímé vynucování nepřiměřených podmínek ve smlouvách s jinými účastníky trhu, zvláště vynucování plnění, jež je v době uzavření smlouvy v nápadném nepoměru k poskytovanému protiplnění [písm. a)], uplatňování rozdílných podmínek při shodném nebo srovnatelném plnění vůči jednotlivým účastníkům trhu, jimiž jsou tito účastníci v hospodářské soutěži znevýhodňováni [písm. c)].

Žalobce si je plně vědom, že dominantní postavení není zákonem zakázáno, nicméně dle ustálené rozhodovací praxe Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, subjektu, který je v dominantním postavení na trhu, vznikají specifické povinnosti, které při svém chování na trhu musí dodržovat a respektovat, zejména nesmí svého postavení zneužívat.

Je zcela zřejmé, že reálná možnost uživatelů vyjednávat proti takto silnému subjektu na trhu v dominantním postavení, je minimální. Navíc toto dominantní postavení stále

přetrvává, ačkoliv již není zakotveno zákonem, k opuštění faktického monopolu prozatím nedošlo.

Proto tvrzení obsažené v napadeném rozhodnutí, že při posuzování zvýšení sazby odměn lze vycházet ze sazebníku z roku 2017, když sazby byly určeny dohodou a byly dlouhodobě akceptovány trhem, a to nejen samotné sazby, nýbrž i způsob jejich pravidelné každoročního navyšování o inflaci předchozího roku, je zcela liché, neboť je zřejmé, že uživatelé, resp. právnické osoby sdružující příslušné uživatele autorských děl neměly faktickou možnost se na sazbách odměn s kolektivním správcem jakkoli dohodnout, resp. o výši sazeb vyjednávat. Pakliže by uživatelé stanovenou výši neakceptovali, neměli by možnost díla užívat, tedy nemohli by vykonávat činnost, která je předmětem jejich podnikání.

Napadené rozhodnutí automaticky vyvozuje, že pokud byly sazby ve výše uvedené dohodě akceptovány uživateli, lze na takové sazby nahlížet tak, že vychází z objektivních kritérií, stejně tak, že kolektivní správce přihlédl ke kritériím uvedeným v § 100 odst. 6 autorského zákona ve znění účinném před novelou autorského zákona nebo že si při zpracování návrhu výše odměny kolektivní správce vyžádal stanoviska právnických osob, které se u něho přihlásily a prokázaly, že sdružují vyšší než zanedbatelný počet uživatelů. **Takovýto závěr napadeného rozhodnutí však není zcela ničím podložen a jedná se o postup v rozporu se základními zásadami správního řízení**, konkrétně pak ustanovením § 3 správního řádu, které zavazuje správní orgány postupovat tak „*aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2*“.

Toto ustanovení správního řádu je **vymezením zásady materiální pravdy**, jež patří k základním zásadám činnosti správních orgánů (vedle zásady legality, zákazu zneužití pravomoci, subsidiarity, proporcionality, předvídatelnosti aj.). Správní řád na tomto místě stanoví požadavek kvality zjištění stavu věci, jakož ostatně též požadavek rozsahu takového zjištění (tedy rozsahu nezbytného pro dodržení zásady zákonnosti, zásady zákazu zneužití správního uvážení, zásady ochrany dobré víry, zásady ochrany veřejného zájmu a zásady legitimního očekávání).

V tomto případě je však zřejmé, že se žalovaný uvedenou zásadou správního řízení neřídil, když stav věci nebyl zjištěn vůbec. Žalovaný si pro své tvrzení, že pokud byly sazby v minulosti akceptovány uživateli, lze na ně nahlížet jako na objektivní, neopatřil žádné důkazy a podklady. Žalovaný sám měl zjišťovat, zda sazby vychází či nevychází z objektivních kritérií a zda

kolektivní správce při jejich určení přihlédl ke kritériím stanoveným autorským zákonem, takové posouzení však v napadeném rozhodnutí zcela chybí.

Uvedený postup žalovaného současně **porušuje právo na spravedlivý proces**, které je jedním ze základních lidských práv, zakotveném jednak v Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, tak v Listině základních práv. V Listině je toto právo vymezeno materiálně v Hlavě páté, čl. 36 až 40. Jádrem je pak čl. 36 odst. 1 Listiny, kde je stanoveno: *„Každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.“* Z uvedeného je zřejmé, že právo na spravedlivý proces se vztahuje i na řízení před správními orgány.

Součástí práva na spravedlivý proces je také **právo na odůvodnění rozhodnutí**, které má dvojitý význam. Jednak v tom smyslu, že ačkoliv odůvodnění není na rozdíl od výroku rozhodnutí závazné, vahou přesvědčivosti má odůvodnění za úkol adresáty rozhodnutí přesvědčit o jeho správnosti a spravedlivosti. Za druhé spočívá význam odůvodnění v zajištění, že celý postup zjišťování, dokazování a hodnocení bude dokumentován a bude tedy následně přezkoumatelný soudem.

Je třeba uvést, že se nelze odkazovat na dohody mezi uživateli a kolektivním správcem, když novela autorského zákona stanovila nové, přísnější podmínky pro stanovení sazby odměn, které musí nově odpovídat výše popsaným kritériím. Sazby odměn musí vycházet z objektivních a nediskriminačních kritérií a být k těmto kritériím přiměřené. Dále je nezbytné, aby byly odměny stanoveny s přihlédnutím ke kritériím uvedeným v § 98e odst. 3 autorského zákona.

Z toho důvodu měl být dle názoru žalobce návrh sazebníku odměn pro rok 2019 posouzen dle těchto nových kritérií, a dle těchto kritérií měly být správním orgánem posouzeny přímo sazby jako takové a nikoliv pouze jejich zvýšení, neboť pokud není možné určit referenční sazebník, není možné ani posoudit přiměřenost zvýšení cen a je nezbytné posoudit sazby samotné v nově navrženém sazebníku a to dle platné zákonné úpravy. Pakliže by kolektivní správce postupoval dle novelizovaného znění zákona již při návrhu sazebníku pro rok 2018, pak by bylo možné ohledně sazebníku pro rok 2019 uvažovat jako referenční sazebník z roku 2018, tak se tomu však nestalo. **Posuzovat zvýšení sazby podle sazebníku, který byl určen jednostranně kolektivním správcem, a současně se vůbec nezabývat, zda sazby jako takové odpovídají kritériím dle § 98e autorského zákona, je postup, který je zcela v rozporu s novelizovaným zněním autorského zákona.**

Vedle výše uvedených vad napadeného rozhodnutí je nezbytné uvést ještě následující skutečnost. V odůvodnění výroku I. rozhodnutí o žádosti ministerstvo kultury uvádí, že ačkoliv by souhlas se zvýšením sazby odměn vůbec neměl být vydán, neboť dle jeho posouzení se jedná o navýšení sazby pouze o míru inflace, z důvodu právní jistoty bude souhlas přesto vydán. Napadeným rozhodnutím byl tento postup potvrzen. **Dle názoru žalobce se naopak vůbec o postup v rámci právní jistoty vůbec nejedná, udělení souhlasu ministerstva kultury by mělo být založeno na logických argumentech a řádně odůvodněno, což však v daném rozhodnutí zcela absenteje.** K otázce právní jistoty se vyjadřuje i Ústavní soud v nálezu I. ÚS 420/09 ze dne 3. 6. 2009 takto:

„Principu právního státu je imanentní princip předvídatelnosti práva a zákaz výkonu libovůle orgány veřejné moci. I dnes se princip právního státu váže na formální charakteristiky, které právní pravidla v daném právním systému musí vykazovat, aby je jednotlivci mohli vzít v potaz při určování svého budoucího jednání. V teorii práva se v tomto kontextu mluví o tzv. formálních hodnotách práva, které sice neurčují obsah právních předpisů, mají však právu zajistit samotnou existenci a dále akceptaci a aplikovatelnost: mezi tyto hodnoty patří hodnoty řádu, předvídatelnosti, svobody od arbitrárnosti, právní rovnosti či právní jistoty. Neil MacCormick v tomto kontextu mluví o etice legalismu, pro kterou jsou příznačné pravidelnost, předvídatelnost, jistota, trvalost a jednota. Podle názoru Ústavního soudu mezi základní principy právního státu patří princip předvídatelnosti zákona, jeho srozumitelnosti a vnitřní bezrozpornosti.“

„Princip předvídatelnosti práva jakožto důležitý atribut právního státu podstatným způsobem souvisí s principem právní jistoty a je nezbytným předpokladem obecné důvěry občanů v právo. Z charakteru právního státu lze dovodit i legitimní požadavek, že se každý může spolehnout na to, že mu státní moc dopomůže k realizaci jeho subjektivních nároků a nebude mu v jejich uplatnění bránit.“

Jak uvedeno výše, princip právní jistoty je jedním ze základních principů právního státu a správní orgány by při svém rozhodování měly tyto principy respektovat, v opačném případě nelze hovořit o zákonném postupu správního orgánu. Správní orgány jsou povinny řídit se taktéž principy dobré správy, mezi které patří i princip předvídatelnosti vymezený v § 2 odst. 4

správního řádu, dle kterého „*Správní orgán dbá, aby (...) při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“

Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 520/6 také zdůraznil, že „*ke znakům právního státu neodmyslitelně patří hodnota právní jistoty a z ní vyplývající princip ochrany důvěry občanů v právo, které jsou v nejobecnější rovině obsaženy v čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR.*“

Uvedený postup žalovaného, který deklaroval, že ačkoliv by souhlas dle zákona neměl být vydán, ale z důvodu právní jistoty jej vydá, je tedy jednak postupem vnitřně rozporným a zcela nelogickým, zejména však nelze tvrdit, že se jedná o postup učiněný v souladu se základními zásadami právního státu a ze strany žalovaného se v tomto případě jedná o další porušení zákona.

VI.

Práv žalobce se dotýká také výrok IV. rozhodnutí o žádosti, kterým bylo rozhodnuto, že správní řízení vedené Ministerstvem kultury podle § 67 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 98f odst. 2 autorského zákona o žádosti o vydání předchozího souhlasu Ministerstvem kultury se zvýšením sazeb odměn pro Sazbu 5 – Individuální užití, uvedenou v návrhu Sazebníku odměn INTERGRAM 2019 pro vysílání a jiné užití, se podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavuje. Ministerstvo toto správní řízení o vydání souhlasu se zvýšením odměny zastavilo, neboť došlo k závěru, že se zde jedná o vytvoření nových sazeb a nejedná se tedy o posouzení zvýšení sazeb odměn dle § 98f odst. 2 autorského zákona. Současně ministerstvo kultury v rámci vydání rozhodnutí vymezilo pojem „*nově vytvořená sazba*“, tímto posouzením a správním uvážením se však napadené rozhodnutí nijak nezabývá, a už vůbec kriticky neposuzuje, zda správní orgán I. stupně, tj. ministerstvo kultury došlo ke správnému závěru.

Výklad, kterým se však správní orgán v rámci tohoto řízení řídí, dle názoru žalobce zcela opomíjí skutečnou podstatu a účel novely autorského zákona. Žalobce se domnívá, že dle § 98f odst. 2 je nutno posuzovat jakékoli zvýšení sazeb odměn a to bez ohledu na to, zda jsou v sazebníku obsaženy nové sazby či nikoli. Žalobce trvá na tom, co namítal již v průběhu správního řízení, a to že postup ministerstva kultury nemůže být podpořen logickým výkladem. Aplikací argumentu a fortiori nelze dospět k tomu, že v případě navýšení sazby je souhlas Ministerstva kultury nutným předpokladem, ale při zavedení nové sazby tomu tak není. Stejně

tak v případě aplikace argumentu ad absurdum, kdy právě postup Ministerstva kultury by vedl k závěru, že pro kolektivní správce bude výhodnější, pokud každý rok zavedou novou sazbu, tj. de facto pokud každý rok sazby pozmění, ať už jejich název, či dojde k jejich rozložení do vícero jednotlivých sazeb (tak jak je tomu v posuzovaném případě), souhlas Ministerstva kultury dle § 98f odst. 2 autorského zákona v takovém případě nebude nutný. Takový postup by však naplňoval znaky obcházení zákona.

K uvedenému lze také doplnit, že aplikací teleologického výkladu, konkrétně pak pravidlem *ratione legis*, musí orgány interpretující a následně aplikující normu (tedy zde správní orgán) usilovat o postižení smyslu, resp. cíle právní normy v souvislosti s nejvšeobecnějšími podmínkami, v nichž se má norma realizovat. V případě teleologického výkladu je cílem nalezení účelu zákona. Pokud v daném případě dojde úpravou sazebníku ke změně, která způsobí navýšení sazeb odměn, a je zcela nerozhodné, zda dojde k navýšení sazby v jedné položce nebo zda tato původně jedna položka je nově roztržena do několika podpoložek, které v souhrnu znamenají navýšení původně stanovené odměny o více než míru inflace, je k takovému postupu dle názoru žalobce nezbytný souhlas Ministerstva kultury. Napadeným rozhodnutím, kterým bylo potvrzeno zastavení správního řízení o žádosti kolektivního správce v předmětné části, tak došlo k aprobaci výše uvedeného nezákonného postupu.

VII.

Závěrem si žalobce dovoluje shrnout, že nezákonnost napadeného rozhodnutí je spatřována jednak v nedostatečném posouzení oprávněnosti zvýšení sazby odměny v položce 3 – Přenos vysílání, kdy správní orgán zcela nesprávně použil jako referenční sazebník z roku 2017, ačkoliv ten byl vydán ještě za předchozí právní úpravy, tedy dle autorského zákona před novelou účinnou od 20. 4. 2017 a zcela jistě nesplňoval nová a přísnější kritéria, která pro sazby odměn stanovené kolektivním správcem vyžaduje autorský zákon v ustanoveních § 98e a § 98f. Správní orgány se navíc při vydání rozhodnutí o žádosti a napadeného rozhodnutí posouzením, zda jsou předmětná kritéria naplněna, vůbec nezabýval, čímž došlo k porušení zásad postupu správních orgánů uvedených v obecných ustanoveních správního řádu, zejména pak porušení ustanovení § 3 správního řádu.

Pochybení správních orgánů spočívá taktéž v zastavení správního řízení o žádosti o vydání předchozího souhlasu Ministerstva kultury se zvýšením sazby odměny pro Sazbu 5 – Individuální užití, kde správní orgány nesprávně vyložily neurčitý právní pojem „nově

vytvořená sazba“, kdy tímto výkladem došlo k obcházení smyslu a účelu novelizovaného znění autorského zákona.

S ohledem na uvedené žalobce navrhuje, aby soud vydal následující

r o z s u d e k

- I. Rozhodnutí ministra kultury č.j. MK 77735/2019 OLP ze dne 20. 12. 2019 se zrušuje.**
- II. Žalovaný je povinen žalobci nahradit náklady soudního řízení k rukám právního zástupce žalobce, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.**

V Praze dne 26. 02. 2020

Výbor nezávislého ICT průmyslu, z.s.

PLNÁ MOC

Zmocnitel: **Výbor nezávislého ICT průmyslu, z.s., IČ: 04731123**
se sídlem: Vrátkov 116, 282 01 Vrátkov
zast.: Jakubem Rejzkem, prezidentem

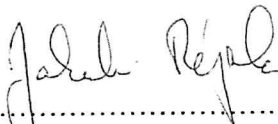
zmocňuje advokáta: **JUDr. Jiřího Matznera PhD., LL.M.**
advokátní kancelář: **Praha 2, Anny Letenské 34/7, PSČ: 120 00**

aby zmocnitele zastupoval ve věci žaloby proti rozhodnutí Ministra kultury ze dne 20. 12. 2019,
č.j.: MK 77735/2019 OLP.

Zmocnitel bere na vědomí, že zmocněný advokát je oprávněn ustanovit za sebe zástupce. V případě, že je ustanoveno více zástupců, zmocnitel souhlasí, aby každý z nich jednal samostatně. Zmocnitel potvrzuje, že podle smlouvy o poskytnutí právních služeb náleží advokátovi odměna za poskytnuté právní služby a náhrada hotových výloh, případně náhrada za ztrátu času.

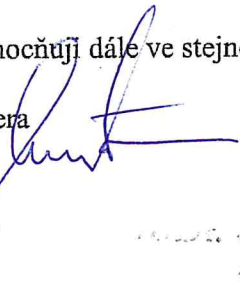
Tato plná moc platí do odvolání.

V Praze dne 25. 2. 2020

.....
Výbor nezávislého ICT průmyslu
Jakub Rejzek, prezident

Přijímám zmocnění a zmocňuji dále ve stejném rozsahu:

JUDr. Ing. Jiřího Matznera
Mgr. Ondřeje Durďáka
Mgr. Janu Čížkovou
Mgr. Janu Konvičkovou
JUDr. Adama Brychtu
Mgr. Zuzanu Radovou
Mgr. Ing. Terezu Tylovou
Mgr. Josefa Hlinku

JUDr. Jiří Matzner
advokát
Anny Letenské 34/7, Praha 2